

- 2) Artykuł 6 ust. 1 i 2 dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej, zgodnie z którą właściwe organy mogą – ze względów porządku publicznego – po pierwsze, odrzucić wniosek o zezwolenie na wjazd i pobyt na podstawie tej dyrektywy z uwagi na wyrok skazujący, który zapadł podczas wcześniejszego pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, oraz, po drugie, wycofać dokument pobytowy wydany na podstawie tej dyrektywy lub odmówić przedłużenia jego ważności, jeżeli wobec wnioskodawcy orzeczono karę wystarczająco poważną w stosunku do okresu pobytu, pod warunkiem że praktyka ta jest stosowana jedynie w sytuacji, gdy przestępstwo, które uzasadniało dany wyrok skazujący, miało wagę wystarczającą do wykazania, że niezbędne jest uniemożliwienie pobytu tego wnioskodawcy, oraz że organy te dokonują indywidualnej oceny przewidzianej w art. 17 tej dyrektywy. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus - Finlandia) – ML/Aktiva Finants OÜ

(Sprawa C-433/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Wymóg zagwarantowania postępowania kontrydiktoryjnego i skutecznego środka odwoławczego – Orzeczenie sądu krajowego stwierdzające wykonalność wyroku wydanego przez sąd innego państwa członkowskiego – Postępowanie w przedmiocie przyjęcia krajowego środka zaskarżenia do rozpoznania)

(2020/C 54/06)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ML

Strona przeciwna: Aktiva Finants OÜ

Sentencja

- 1) Artykuł 43 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie przyjęcia środka zaskarżenia do rozpoznania, w ramach którego, po pierwsze, sąd odwoławczy rozstrzyga w przedmiocie przyjęcia danego środka do rozpoznania w oparciu o orzeczenie wydane w pierwszej instancji, względem którego wniesiono środek zaskarżenia, ewentualne uwagi drugiej strony postępowania oraz, w razie potrzeby, w oparciu o inne elementy akt sprawy, a po drugie, w ramach którego środek należy przyjąć do rozpoznania w szczególności, jeżeli istnieją wątpliwości co do zasadności zaskarżonego orzeczenia, jeżeli ocena zasadności tego orzeczenia nie jest możliwa bez przyjęcia środka zaskarżenia do rozpoznania lub jeżeli istnieje inna istotna przyczyna uzasadniająca przyjęcie środka zaskarżenia do rozpoznania.

- 2) Artykuł 43 ust. 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie rozpoznania środka zaskarżenia od orzeczenia w sprawie stwierdzenia wykonalności, w ramach którego nie jest wymagane uprzednie wysłuchanie drugiej strony postępowania, w sytuacji gdy wydane orzeczenie jest dla niej korzystne.

(¹) Dz.U. C 352 z 1.10.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof - Austria) – Otis GmbH, Schindler Liegenschaftsverwaltung GmbH, Schindler Aufzüge und Fahrtreppen GmbH, Kone AG, Thyssenkrupp Aufzüge GmbH/Land Oberösterreich i in.

(Sprawa C-435/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 101 TFUE – Naprawienie szkód spowodowanych przez kartel – Prawo do odszkodowania dla osób, które nie działają jako dostawcy lub nabywcy na rynku, którego dotyczy kartel – Szkoda poniesiona przez podmiot publiczny, który udzielił pożyczek preferencyjnych w celu nabycia towarów objętych kartelem)

(2020/C 54/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Otis GmbH, Schindler Liegenschaftsverwaltung GmbH, Schindler Aufzüge und Fahrtreppen GmbH, Kone AG, Thyssenkrupp Aufzüge GmbH

Strona pozwana: Land Oberösterreich, Gemeinnützige Wohnungsgenossenschaft „Lebensräume“ eingetragene GmbH, EBS Wohnungsgesellschaft mbH, WAG Wohnungsanlagen GmbH, WSG Gemeinnützige Wohn- und Siedlergemeinschaft reg.GmbH, Neue Heimat Oberösterreich Gemeinnützige Wohnungs- und SiedlungsgesmbH, BRW Gemeinnützige Wohnungs- und Siedlungsgenossenschaft „Baureform Wohnstätte“ eingetragene Gen.m.b.H., Gemeinnützige Wohnungs- und Siedlungsgenossenschaft „Familie“ eingetragene Gen.m.b.H., VLW Vereinigte Linzer Wohnungsgenossenschaften Gemeinnützige GmbH, Gemeinnützige Steyrer Wohn- und Siedlungsgenossenschaft „Styria“ reg.Gen.m.b.H., Innviertler Gemeinnützige Wohnungs- und Siedlungsgenossenschaft reg.Gen.m.b.H., Gemeinnützige Wohnungsgesellschaft der Stadt Steyr GmbH, Gemeinnützige Industrie-Wohnungsaktiengesellschaft, Gemeinnützige Siedlungsgesellschaft m.b.H. für den Bezirk Vöcklabruck, GEWOG Neues Heim Gemeinnützige Wohnungsgesellschaft m.b.H.

Sentencja

Artykuł 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że podmioty, które nie działają jako dostawcy lub nabywcy na właściwym rynku dotkniętym działaniem kartelu, lecz które udzieliły odbiorcom produktów oferowanych na tym rynku dotacji w formie pożyczek preferencyjnych, mogą żądać zasądzenia od przedsiębiorstw uczestniczących w tym kartelu naprawienia szkody, jaką poniosły z uwagi na fakt, że skoro kwota tych dotacji była wyższa niż w wypadku braku istnienia tego kartelu, podmioty te nie były w stanie wykorzystać tej różnicy na inne bardziej dochodowe cele.

(¹) Dz.U. C 352 z 1.10.2018.